

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego
o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 lipca 2011 r., sygn. akt II AKa .../11,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 7 marca 2011 r., sygn. akt II K .../10,

postanowił:

I. oddalić wniosek;

**II. zwolnić skazanego M. K. z obowiązku uiszczenia kosztów
sądowych postępowania o wznowienie**

UZASADNIENIE

Obrońca z urzędu skazanego M. K. we wniosku z dnia 2 czerwca 2014 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lipca 2011 r., sygn. akt II AKa .../11, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 7 marca 2011 r. sygn. akt III K .../10, którym za przestępstwo opisane w art. 148 § 1 k.k. M. K. skazano na karę 10 lat pozbawienia wolności.

W uzasadnieniu wniosku obrońca, powołując się na treść art. 540 § 1 pkt 2 lit b k.p.k. wskazał, iż w sprawie ujawnił się nowy świadek w osobie W. M., który widział jak pokrzywdzony usiłował okraść skazanego, słyszał jak wyzywał on skazanego oraz widział pokrzywdzonego i skazanego szarpiących się około północy w noc zdarzenia to jest z 14 na 15 marca 2011 r. Zdaniem obrońcy zeznania tego świadka świadczą o błędnym zakwalifikowaniu czynu przypisanego skazanemu, zagrożonemu najsurowszą karą kodeksową, podczas gdy czyn ten należało zakwalifikować z art. 156 § 3 k.k., który niewątpliwie jest zagrożony karą łagodniejszą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Wniosek złożony na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy wykazane w nim zostanie, że istnieją nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi, które wskazują na to, że M. K. skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

W orzecznictwie wielokrotnie podnoszono, że nowe fakty lub dowody, aby stały się podstawą wznowienia, muszą wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo błędności prawomocnego wyroku, a więc na realną możliwość uniewinnienia skazanego w ponownym postępowaniu lub skazania go za inne łagodniej zagrożone przestępstwo. Muszą zatem w sposób wiarygodny podważać ustalenia faktyczne przyjęte w prawomocnie zakończonym postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96).

Analiza akt sprawy jednoznacznie dowodzi, że zaprezentowany przez obrońcę nowy dowód, nie może podważyć prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie. Ocena przydatności nowych faktów do wznowienia postępowania musi być dokonywana w ścisłym związku z oceną dotychczas zgromadzonych w postępowaniu faktów i dowodów.

Wypada przypomnieć, iż Sądy ustaliły, że inkryminowany czyn był poprzedzony agresywnym zachowaniem pokrzywdzonego, który zażądał od

skazanego pieniędzy, telefonu, szarpał go za kurtkę, próbował uderzyć butelką, a ponadto wyzywał skazanego (por. k. 732-733, 736-748). Świadek wskazany we wniosku widział i słyszał powyższe, a zatem posiada wiedzę co do tych okoliczności sprawy, które były niewątpliwe i które *nota bene* zostały w przeważającej mierze ustalone na podstawie wyjaśnień skazanego. Zauważyć ponadto należy, że okoliczności te dotyczą początku całego zajścia między skazanym i pokrzywdzonym. Nie obejmują natomiast jego meritum. Powyższe prowadzi do wniosku, iż zeznania świadka W. M. nie mogą mieć żadnego wpływu na ocenę całokształtu zdarzenia, w szczególności na zmianę kwalifikacji prawnej czynu.

Nie sposób również nie zauważyć, że Sądy obu instancji rozważały możliwość zakwalifikowania zarzuconego skazanemu czynu z art. 156 § 3 k.k. (k. 748-750, 815). Analiza poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych doprowadziła jednak do słusznego wniosku, że nie ma ku temu podstaw. Skazany był bowiem świadomy, że skutkiem jego agresywnego zachowania wyrażającego się między innymi w zadawaniu pokrzywdzonemu licznych ciosów, może być jego śmierć i godził się z zaistnieniem tego skutku. Jakże bowiem inaczej interpretować - jak trafnie zauważa Sąd *meriti* - pozostawienie pokrzywdzonego w stanie ewidentnie zagrażającym jego życiu w nocy w pobliżu cmentarza.

Podsumowując w sprawie nie zostały ujawnione nowe fakty wskazujące z dużym prawdopodobieństwem na błędność prawomocnego wyroku skazującego M. K.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 639 k.p.k. w zw. z art. 623 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.